

Budapest, 2019. november 4.

dr. Kisbán Tamás s. k.  
a tanács elnöke

A Fővárosi Ítéltábla a Litresits Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző: dr. Litresits András ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - dr. Tálosi Adrienn ügyvéd (címe.) által képviselt alperes neve Szerkesztősége (alperes címe.) alperes ellen sajtó helyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. március 4. napján kelt 27.P.20.533/2019/8. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperes által szerkesztett honlapot üzemeltető ... Kft.-t (...), hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes által szerkesztett [www....hu](http://www....hu) internetes portálon 2019. január 15-én „Az újabb ellenzéki hős: több tárgyból bukásra áll, és iskolába is alig jár a trágár tüntető” címmel jelent meg cikk. A cikkben közzétették, hogy a felperest a kirúgás az iskolából nem a véleménye vagy szegényes szókincse miatt fenyegeti, hanem azért, mert több tantárgyból bukásra áll (köztük két érettségi tárgyból) és annyi hiányzása van már, ami bőven meghaladja a törvény által lehetővé tett mértéket. A cikk a ... információra hivatkozva közölte továbbá, hogy erről nem számolnak be a propagandisták, mint ahogy arról sem, hogy a felperes hiányzásai meg végképp meghaladták azt a mértéket, amit a törvény még egyáltalán lehetővé tesz.

A felperes keresetében olyan tartalmú helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni az alperest, mely szerint a cikkükben valótlanul híresztelték, hogy a felperes több tárgyból bukásra áll, illetve hogy iskolába is alig jár, továbbá, hogy hiányzásai meghaladják a törvény által lehetővé tett mértéket.

Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Azzal védekezett, hogy tudomása van arról, hogy a cikk megjelenése előtt a felperes édesanyját értesítették, hogy a felperes négy tárgyból bukásra áll, ebből három tárgy érettségi tárgy, és hiányzásainak száma meghaladta a törvényben meghatározott mértéket. Állítása alátámasztására kérte az osztályfőnök, illetve a felperes szüleinek tanúként történő meghallgatását.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy az általa szerkesztett [www....hu](http://www....hu) internetes portálon 5 napon belül, 2019. január 15. napján „Az újabb ellenzéki hős: több tárgyból bukásra áll, és iskolába is alig jár a trágár tüntető” címmel megjelent cikk címe alatt, a cikk szövege előtt elhelyezve, az eredeti közléssel azonos módon, a cikk elérhetőségének időtartamában, de legalább 30 napig jelentesse meg az alábbi közleményt: „Cikkünkben valótlanul híreszteltük, hogy ... több tárgyból bukásra áll és hogy hiányzásai meghaladják a törvény által lehetővé tett mértéket.

Kötelezte az alperest, hogy a kezdő oldalon, az eredeti megjelenéssel azonos helyen és betűszedéssel, 24 óra időtartamban jelentesse meg az alábbi közleményt: „Helyreigazítás: ...ról valótlanúságot híreszteltük,” oly módon, hogy a helyreigazító közleményből a helyreigazítást is tartalmazó cikk közvetlenül elérhető legyen. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a ... Kft.-t (...), hogy fizessen meg a felperesnek 152.400 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 36.000 forint illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ismertette Magyarország Alaptörvényének IX. cikkét, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) bekezdését, (2) bekezdés c) pontját, 496. § (1) és (3) bekezdését, valamint a PK 14. számú állásfoglalás I. pontját.

A keresetet a kifogásolt közlésenként, érdemben vizsgálta. Abból indult ki, hogy az első sérelmezett közlésnél azt kellett az alperesnek bizonyítania, miszerint az az állítása, hogy a felperes több tárgyból is bukásra áll megfelel a valóságnak.

Nyomatékkal értékelte, hogy a sajtó csak olyan tényállításokat tehet jogszerűen közzé, illetve csak azon tényállítások helyreigazítására vonatkozó előzetes kérelem közzétételét tagadhatja meg, amely valóságát a megjelentetéskor bizonyítani tudja. Ebből az következik, hogy nem lehetséges, hogy a sajtószerv utólagosan, sajtóperben kísérelje meg beszerezni sérelmezett tényállításai bizonyítékait. A per adatai alapján megállapíthatónak tartotta, hogy az alperesi szerkesztőség anélkül tette közzé sérelmezett közlését, hogy azt bizonyítani tudta volna, továbbá anélkül tagadta meg a helyreigazítási kérelemben foglaltak közzétételét, hogy azokat nyomban cáfolni tudta volna. Ez következik abból az alperesi állításból, mely szerint tudomása szerint a felperes édesanyját értesítették, és az 5. számú ellenkérelmében azért indítványozta a tanúk meghallgatását, hogy a bíróság a jelentős tények megállapításához felhasználható, figyelembe vehető bizonyítékokhoz jusson.

Indokolása szerint a hivatkozott jogszabályok alapján az alperesnek rendelkeznie kellett volna már a sérelmezett közlés megjelentetésekor az állításai valóságát alátámasztó bizonyítékokkal. Az alperes tanúbizonyítási indítványának megalapozottságához nem elegendő, hogy a kihallgatni indítványozott tanúk elviekben rendelkezhetnek a sérelmezett közlésre vonatkozó releváns ismeretekkel. Mivel a sajtószerv a perben csak olyan bizonyítékokkal igazolhatja állításai megalapozottságát, amelyekkel a sérelmezett közlés megjelentetésekor, illetve az előzetes helyreigazítás közzétételének visszautasításakor már rendelkezett, nem elég az, hogy a nevezettek tudhatnak arról, hogy a felperes több tárgyból bukásra áll. Kifejezetten arra kell, hogy hivatkozzon az alperesi sajtószerv, hogy az általa kihallgatni kért tanúktól származó ismeretei bizonyítják, hogy a sérelmezett közlése megfelel a valóságnak. Ezt azonban az alperes sem állította, mert csak arra hivatkozott, hogy a kihallgatni kért tanúk a sérelmezett közlésre vonatkozó információkkal rendelkezhetnek.

Értékelte, hogy a felperes ugyanakkor elektronikus dokumentumokkal, a felperes félévi értesítőjének, a felperes féléves osztályzatainak bemutatásával igazolta a sérelmezett alperesi állítás megalapozatlanságát. A felperes által bemutatott dokumentumok ismeretében az alperes annyiban módosította állítását, hogy azokból levonható következtetés szerint a felperes osztályzatai alapján az látható, hogy állhatott bukásra. Az alperesi cikk azonban nem eshetőlegesen, hanem tényként állította, hogy a felperes több tárgyból bukásra áll, következésképpen az, hogy a felperes

osztályzatai alapján állhatott bukásra, nem alkalmas a sérelmezett közlés bizonyítására. Utalt arra is, hogy a tanév első félévének végén, olyan időpontban jelentette meg az alperes a kifogásolt közlést, amikor már nem a tanulmányi előmenetel latolgatásának, hanem a tanulmányi eredmény megállapításának van helye.

A fenti indokok alapján valótlannak tartotta azt az alperesi állítást, hogy a felperes több tárgyból bukásra áll, ezért helyreigazításra kötelezte az alperesi szerkesztőséget ebben a körben, a rendelkező részben foglaltak szerint.

A hiányszóval kapcsolatban kifejtette, hogy az alperesnek ebben az esetben is a cikk megírásakor rendelkeznie kellett volna az állítása valóságát alátámasztó bizonyítékaival. Az alperesi szerkesztőség egyáltalán nem adott elő a sérelmezett állítását alátámasztó bizonyítékot, így még azt sem jelölte meg, hogy mely törvény, milyen tartalommal szabályozza a hiányszók elfogadható mértékét. Pusztán arra hivatkozott, hogy a felperes osztályfőnöke és szülei rendelkezhetnek információkkal, ezért kérte tanúként történő kihallgatásukat. A korábban kifejtett indokok alapján a fenti közléssel összefüggésben is alkalmatlannak találta az elsőfokú bíróság a felperes osztályfőnöke, illetve szülei tanúvallomását az alperest terhelő bizonyítási kötelezettség teljesítésére, ezért az alperes kérelmét elutasította.

Indokolása szerint ugyanakkor a felperes hiányszóaira vonatkozó elektronikus okiratokból és a jogszabályokból következik a fenti alperesi állítás megalapozatlansága. Kiemelte, hogy a nevelési-oktatási intézmények működéséről szóló 20/2012. (VIII. 31.) EMMI rendelet (EMMI rendelet) 5. §-a és 51. §-a értelmében az iskola házirendje szabályozza a hiányszók elfogadható mértékét. A felhívott jogszabályok, valamint azon tény értékeléséből, hogy a felperes félévi értesítőt kapott, egyértelműen következik, hogy a felperes hiányszói nem haladhatták meg a törvényes mértéket. Következésképpen az alperes ezzel ellentétes állítása nem felel meg a valóságnak. Az alperesi védekezés kapcsán kifejtette, hogy ténykérdés annak megítélése, miszerint a hiányszói meghaladták-e a törvényes mértéket. Ezzel összefüggésben nincs relevanciája annak, hogy levonható-e az a következtetés a felperesi hiányszók mértékéből, hogy alig járt iskolába.

Fentiek alapján valótlannak tartotta azt az alperesi állítást, hogy a felperes hiányszói meghaladták a törvényes mértéket, ezért ebben a körben is helyreigazításra kötelezte az alperest.

A harmadik közlést, miszerint a felperes alig jár iskolába, véleménynek értékelte, és ebben a tekintetben a keresetet elutasította.

Mindezek alapján a PK 15. számú állásfoglalásra figyelemmel határozta meg a helyreigazítás szövegét a rendelkező részében foglaltak szerint. Az alperest kötelezte a perköltség megfizetésére, mert megállapítása szerint a felperes lényegében pernyertesnek minősült.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását. A felülbírálati jogkör gyakorlását a Pp. 369. § (3) bekezdés b), c) és d) pontjára alapította.

Hivatkozott arra, hogy a tanúbizonyítási indítványt határidőben előterjesztette. Azért fogalmazott úgy az ellenkérelmében, hogy a tanúk meghallgatása alkalmas arra, hogy abból releváns bizonyítékokhoz jusson, mivel a bizonyítási eljárás lényege, hogy az alperes olyan bizonyítási eszközöket ajánljon fel, amelyekből a bíróság az ügy megítélése szempontjából releváns és az ügy eldöntéséhez hasznos, alkalmas és eredményes bizonyítékokat szerez.

Az elsőfokú ítélet megállapításával szemben az alperes a cikk megírásának pillanatában a helyreigazítás közzétételének megtagadásakor és a per során is képes volt annak bizonyítására, hogy a sérelmezett közlések valósak. A hivatkozott bizonyítékok mindhárom fázisban rendelkezésre álltak.

A tanúvallomás olyan bizonyíték, amely értelemszerűen a peres eljárás előtt nem állhatott az alperes rendelkezésére, de maguk a tanúk, mint bizonyítási eszközök kiléte igen.

Az alperes fenntartotta a bizonyítási indítványát annak ellenére, hogy a felperes ellenőrzőjének kivonatával igyekezett cáfolni az alperesi állításokat. Az osztályfőnök tudott volna arra nyilatkozni, hogy azért kellett értesíteni a szülőket a bukásról, mert a felperes témazáróira elégteleneket kapott, amelyek köztudomásúan többszörös súllyal kerülnek figyelembevételre, továbbá beszámolhatott volna arról is, hogy a felperes hiányzásai arányaiban elérték a jogszabályi mértéket.

Megalapozatlan az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a bizonyítási indítvány teljesíthetéséhez az alperesnek nyilatkoznia kellett volna arra, hogy a tanúktól származik az információja.

Hivatkozott az Smtv. 6. § (1) bekezdésére is, mely szerint az információforrás és a közte lévő viszonyt az alperes titokban tarthatja. A bírói gyakorlat nem várja el az alperestől a forrásai felfedését ahhoz, hogy egy bizonyítási indítványnak eleget tegyen.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a Pp. 276. § (5) bekezdését sértő módon mellőzte az alperes bizonyítási indítványának teljesítését, kérte ezért a bizonyítás lefolytatását az elsőfokú ítélet megváltoztatását, illetve a kereset elutasítását.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy az alperesi fellebbezésben szereplő forrásvédelemre hivatkozás irreleváns, mivel a forrásvédelem az Smtv. 4. § (3) bekezdésére figyelemmel nem menti fel az alperest a jogellenes állítások híresztelésének tilalma alól. Az alperesi tanúbizonyítási indítványok feleslegesek és indokolatlanok, amelyek mellőzését az elsőfokú bíróság okszerűen indokolta. Előadta, hogy az alperesi fellebbezés témazáróval kapcsolatos megállapítása valótlan, mivel a felperes nem szerzett elégtelent egyetlen témazáró dolgozaton sem.

Hivatkozott az EMMI rendelet 51. § (7) bekezdés a) pontjára, illetve a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény (Nkt.) 5. § (1) bekezdés c) pontjára, melyek értelmében a felperes hiányzásainak száma egy tanítási évben nem haladhatja meg a 250 tanórát. Ebből következően egy tanítási félévre megengedett hiányzás mértéke nem haladhatja meg a 125 órát. Felperes mindössze 109 tanórát hiányzott a perbeli cikk megjelenéséig, de az első félévben is csak 121 tanórát, ami nem haladja meg a fent megjelölt határszámot, illetve a törvény által lehetővé tett maximális mértéket, éves órakeretszámot (250). Álláspontja szerint annak bizonyítékát, hogy a felperes hiányzásai elérik a törvényes mértéket, okirati úton könnyedén be lehetett volna mutatni az elsőfokú bíróságon, amennyiben ilyen létezne.

A fellebbezés nem alapos.

Fellebbezés hiányában a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett az elsőfokú bíróság ítéletének keresetet elutasító része.

Az elsőfokú bíróság mérlegelést lehetővé tevő anyagi jogszabályt nem alkalmazott, a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja alapján nem volt felülbírálati jogkör gyakorolható.

Az elsőfokú bíróság nem vétett olyan a Pp. 381. § szerinti lényeges eljárási szabálysértést, ami az ügy érdemére kihatott és ami az eljárás megismétlését tenné szükségessé, mivel a hiányosság másodfokú eljárásban nem orvosolható, vagy orvoslása nem célszerű. A bizonyítási indítványok jogszerűtlen vagy alaptalan mellőzése a bizonyítás Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti kiegészítésével általában kiküszöbölhető. Jelen esetben azonban erre nem volt szükség, mivel az alperes által indítványozott bizonyítás - az elsőfokú bíróság indokaitól eltérő okból - szükségtelen és mellőzhető volt az alábbiakra figyelemmel.

A fellebbező arra helyesen hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával szemben nem módosított a védekezésén, és nem azzal indokolta a felajánlott bizonyíték alkalmasságát, hogy elvileg rendelkezhetnek információval a megjelölt tanúk. Az alperes a tanúkat arra a konkrét tényre kívánta meghallgatni, miszerint az iskola értesítette a felperes édesanyját arról, hogy a felperes négy tárgyból bukásra állt, illetve a hiányzásai meghaladták a törvényben előírt mértéket.

Az alperes fentiek alapján a tanúkat nem bizonyítékok felkutatása, megszerzése érdekében jelentette be, hanem olyan tény, a fenti tartalmú értesítés alátámasztására, amelyről - amennyiben ilyen történt az iskola részéről - a szülőknek és az osztályfőnöknek, mint tanúknak közvetlen tudomásuk van. Továbbá a tanúk által bizonyítani kívánt értesítés, annak alperes által előadott tartalmánál fogva, adott esetben alkalmas lehet a kifogásolt közlések, a bukásra állás, illetve a hiányzás mértékére vonatkozó alperesi tényállítás bizonyítására.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal az érvelésével sem, hogy a tanúk idézése azért szükségtelen, mivel nem állt bizonyítékként rendelkezésre a tanúvallomás a cikk megírásakor, illetve a helyreigazítás kézhezvételekor. A felajánlott tanúbizonyítás foganatosítása útján megszerezhető tanúvallomás jellegénél fogva a perben keletkező bizonyíték. A Pp. 495. § (2) bekezdés c) pontja alapján az várható el az I. rendű alperestől, hogy a bizonyítási eszközként megjelölt tanúkról tudja, hogy vallomásukkal nyomban meg tudja cáfolja a helyreigazítási kérelemben foglaltakat. Ebből a szempontból a tanúk által bizonyítani kívánt tények és a cikkben közölt tényállítások közötti kapcsolatnak, a tanúk erről való tudomásszerzésének körülményeinek van jelentősége. Az a megállapítás, hogy a sajtószerzőnek a helyreigazítási kérelem kézhez vétele előtt, már a cikk megírásakor rendelkeznie kell állításai bizonyítékaival a Pp. 495. §, Pp. 496. §-aiból nem vezethető le. Nem támasztható általános jelleggel olyan követelmény sem a tanúbizonyítási indítvánnyal szemben, hogy az alperesnek közvetlenül a tanútól kell értesüléssel rendelkeznie a tanú észleléséről. Az Smtv. 6. § (1) bekezdése lehetővé teszi, hogy az alperes ne tárja fel azt a bizalmi kapcsolatot, ahonnan az általa állított értesítésről tudomást szerzett.

A tanúbizonyítás szükségessége szempontjából azonban abból kellett kiindulni, hogy a sajtó-helyreigazítás soron kívüli eljárás, amelyben a bizonyítás is az általános szabályokhoz képest csak szűkebb keretek között folyhat. Mivel a tanúkat az alperes a tárgyalásra a Pp. 498. § (1) bekezdése szerint nem állította elő, a tanú bizonyítás lefolytatásához és ennek érdekében az érdemi tárgyalás elhalasztásához a Pp. 498. § (2) bekezdés a) pontja alapján szükséges volt az, hogy a tárgyalás elhalasztását bizonyítás végett az alperes kérje. Továbbá valószínűsítse, hogy az általa felajánlott bizonyítás alkalmas és eredményes lehet a védekezésben előadottak, a közölt tényállítások valóságának igazolására (a helyreigazítási kérelemben foglaltak cáfolatára).

A felperes által bemutatott elektronikus napló kivonatból azonban kétségtelenül megállapítható volt, hogy a felperes a cikk megjelenésének 2019. januári, félév zárása előtti időpontjában az átlagai alapján több tárgyból kettesre állt, nem állt azonban bukásra egy tárgyból sem. Súlytalan az alperes elégtelen témazáróra történt fellebbezési hivatkozása. Egyrészt azért, mert erre a körülményre az alperes az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott a bemutatott elektronikus naplóval szemben, másrészt a felperes által bemutatott, utóbb csatolt elektronikus naplókirovat nem támasztott alá ilyen eredményt.

Nem merült fel adat arra, hogy a felperes bármely tárgyból osztályozó vizsgát tett, erre vonatkozó előadást nem tettek az alperesek a perben. Az elsőfokú bíróság - bár nem a házirend, hanem a fellebbezési ellenkérelemben megjelölt EMMI rendelet 51. § (7) bekezdése a) és f) pontjai alapján - helyesen értékelte, hogy abból, hogy a felperes teljesítményét félévkor értékelték, következtethető,

hogy az igazoltan és igazolatlanul elmulasztott órák száma nem haladta meg a jogszabályban előírt mértékeket (250, illetve egy adott tárgyból a 30%). A hiányzások arányaira vonatkozó előadását, annak törvényben meghatározott mértékét az alperes sem ténybeli, sem olyan jogszabályi alapokkal nem támasztotta alá, ami alapján a törvényi mérték túllépésére irányuló bizonyítása eredményességére lehetne következtetni. A felperes fellebbezési ellenkérelmében megjelölt, a cikk megjelenéséig 109 óra hiányzás nem feleltethető meg a félév alapján arányosan számítható 125 órát túllépő hiánynak sem.

Mindezekre tekintettel - különösen az indítványozott tanúbizonyítással szemben álló fenti objektív peradatokra figyelemmel - az alpereseknek az a bizonyítási indítványa, miszerint a tanúk igazolni tudják, hogy a felperes édesanyját bukásra állásról és a hiányzások törvényi kereteinek túllépéséről tájékoztatták, nem volt az alperesi védekezés eredményességét valószínűsítő bizonyítási indítvány. Az elektronikus naplóval és a hiányzások törvényi túllépését cáfoló félévi értékeléssel szemben ugyanis közömbös, hogy a felperes szülei esetlegesen milyen értesítést kaptak a felperes tanulmányairól, illetve a hiányzások mértékéről, azt az alperes miként interpretálta. Az alperes a cikkben nem arról tájékoztatott, hogy az iskola értesítette a felperes édesanyját az általa előadott tartalommal, hanem tényként közölte, hogy a felperes hiányzásai a törvényi mértéket túllépték, illetve több tantárgyból bukásra áll.

A Pp. 498. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem volt jogszerűtlen a fentiek szerint eredményes bizonyítást nem valószínűsítő tanúbizonyítás mellőzése. Ugyanezen okból a mellőzés a Pp. 276. § (5) bekezdését sem sértette és nem volt szükség a Pp. 369. § (1) bekezdés b) pontja alapján a bizonyítás másodfokú eljárásban történő kiegészítésére sem a hivatkozott tanúbizonyítási indítványok teljesítésével.

Fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására nem volt jogszabályi alap a fellebbezésben írt okokból. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a felperes javára a másodfokú bíróság a Pp. 364. § folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése, a Pp. 499. §-a és az elsőfokú eljárásban csatolt díjmegállapodás, a másodfokú eljárásban csatolt költségjegyzék, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján összesen 20.000 forint+áfa ügyvédi munkadíj, mint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte az alperes által szerkesztett honlap elsőfokú ítéletben meghatározott üzemeltetőjét. A csatolt ügyvédi meghatalmazás és ügyvédi díjmegállapodás szerint a felperesi jogi képviselő által felszámított díj tárgyalásonként és beadványonként 20.000 forint+áfa. A másodfokú eljárásban egy fellebbezési ellenkérelem előterjesztésére került sor, ezért a másodfokú bíróság a költségjegyzékben felszámított 40.000 forint+áfa helyett 20.000 forint+áfa összegben fogadta el igazoltnak a felperesi díjigényt.

A le nem rótt fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2019. június 7.

dr. Kisbán Tamás s.k.  
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.  
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.  
bíró

Fővárosi Ítéltábla  
32.Pf.20.346/2019/8.

## ZÁRADÉK

A végzés 2019. október 19. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. november 4.

dr. Kisbán Tamás s. k.  
a tanács elnöke

A Fővárosi Ítéltábla a Litresits Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző: dr. Litresits András ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - dr. Tálosi Adrienn ügyvéd (címe.) által képviselt alperes neve Szerkesztősége (alperes címe.) alperes ellen sajtó helyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Ítéltábla 2019. június 7. napján kelt 32.Pf.20.346/2019/5. számú ítélet kijavítása tárgyában meghozta az alábbi

### végzést:

A Fővárosi Ítéltábla a 32.Pf.20.346/2019/5. számú ítélet rendelkező részének második bekezdését az alábbiak szerint javítja ki:

Kötelezi az alperes által szerkesztett honlapot üzemeltető ... Kft.-t (...), hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint+áfa másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen a végzés ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet a Fővárosi Ítéltáblánál, de a Kúriához címzetten kell benyújtani.

### Indokolás

A Fővárosi Ítéltábla a 32.Pf.20.346/2019/5. számú határozatával az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta, és kötelezte a ... Kft.-t, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet indokolása szerint (6. oldal, 3. bekezdés) a perköltségként megállapított ügyvédi munkadíjat áfa is terheli.

Az alperes a perben pernyertességének esetére perköltségigényt érvényesített azzal, hogy a jogi képviselő áfa fizetésére köteles.

A Pp. 352. § (1) bekezdése alapján a bíróság névcsere, hibás névírás szám-, vagy számítási hiba vagy más hasonló elírás esetén a határozat kijavítását kérelemre, vagy hivatalból is elrendelheti.

A felperesi képviselő a másodfokú ítélet kihirdetését követően előterjesztett kijavítás iránti kérelmében jelezte, hogy az ítélet indokolása kitér az ügyvédi munkadíj áfa-tartalmára, ugyanakkor a határozat rendelkező része azt nem tartalmazza. Erre tekintettel a másodfokú bíróság észlelte, hogy az alperes javára fizetendő ügyvédi munkadíj meghatározásakor - figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet

4/A. § (1) bekezdésében foglaltakra - számítási hibát vétett, ezért a rendelkező rész szerint határozott.

A végzés elleni fellebbezés lehetősége a Pp. 352.§ (4) bekezdése a) pontján alapul.

Budapest, 2019. szeptember 12.

dr. Kisbán Tamás s.k.  
a tanács elnöke

Vojnitsné dr. Kisfaludy Atala Katalin s.k.  
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.  
bíró